

[Elisabeth Arnold]

fig. Når første fase er afsluttet, skal man vel videre, og hvad er det så, der afgør, hvornår den første fase er afsluttet? Der er allerede nu talt om en fase 2 a og en fase 2 b. Skal der også være en fase 1 a, 1 b, 1 c, eller hvordan?

Det, der er væsentligt at diskutere, er jo, om vi vil have et Europa med flere hastigheder, eller om vi vil vente, til alle kan være med på præcis samme niveau. Flere af ministre har i dag sagt, at vi skal gå frem i et tempo, så alle kan være med. Betyder det så, at der skal være det, der hedder konvergens? Skal alle have udvist en maksimal budgetdisciplin, eller hvad skal der være opfyldt, før man kan gå videre? Skal vi have lande, som har en svingdørsposition i den fine del af ØMU-samarbejdet, som kan gå ud og ind, efterhånden som de gør sig fortjent eller ikke fortjent til at være med, eller skal de med som perler på en snor, efterhånden som de gør sig fortjent til det i den forstand, som Kommissionen eller Ministerrådet definerer?

Jeg synes ikke, memorandummet er klart på dette område, men det er måske heller ikke hensigtsmæssigt. Det er i hvert fald et af de meget afgørende punkter, der skal diskuteres i løbet af det kommende år.

Endelig vil jeg nævne det, der har at gøre med selve den økonomiske monetære unions gennemførelse, nemlig sanktioner over for de lande, der afviger fra aftaler om budgetdisciplin, andre stramme styringsmuligheder, sedeldragsfinansiering af underskud osv. Uanset hvad vi kalder dette fænomen, er og bliver det ØMU-medaljens bagside.

Uden sanktioner bliver ØMU formodentlig virkningsløs. Med sanktioner bliver den ubehagelig, måske direkte utålelig for de enkelte lande.

Der er nævnt en del eksempler på, hvad vi ikke vil gøre; vi vil ikke gå ind og regulere det enkelte lands finanslov, vi vil ikke gå ind og gøre sådan og sådan og sådan, men hvad vil vi så? Det kan ikke nytte noget, vi bare laver nogle fine anbefalinger om, at sådan og sådan foreslår vi landene skal gøre. For hvis de så ikke gør det, hvad er så sanktionsmuligheden for resten af EF over for det land, der ikke følger reglerne? Vi bliver nødt til for vores egen skyld og for debattens skyld at tage fat om disse ting så ærligt og så hudløst som overhovedet muligt.

Der er også nævnt en del problemer vedrørende demokratiets vilkår. Jeg mener, at sam-

spillet mellem de nationale parlamenter og EF-Parlamentet i sig selv er et problem. Det er forskellige medlemskredse, forskellige politiker-kredse, som har meget forskellig baggrund for at være valgt dér, hvor de er.

Hvis EF bliver udvidet – hvad vi fra radikal side meget gerne ser – får vi på længere sigt også et problem med selve størrelsen af Europa-Parlamentet. Hvis det fortsætter med så mange mandater pr. land, som man har i øjeblikket, vil Europa-Parlamentet i løbet af en periode få en fuldstændig u håndterlig og upraktisk størrelse.

Hvad angår åbenheden om EF, kan vi ikke tilføje mere, end der allerede er sagt. Men jeg vil gerne sige om de nationale parlamenters rolle, at markedsudvalgsstrukturen, som vi har den i Danmark, har været genstand for megen opmærksomhed. Vi har selv været meget glade for den, og vi håber, at vi kan få eksporteret modellen eller noget, der ligner den model, til andre lande. Det bliver vigtigt også i fremtiden at få en god kontakt mellem de nationale parlamenter og EF's systemer.

Det er blevet nævnt nogle gange i dag, bl.a. har statsministeren nævnt det, at de debatter, vi har herinde i Folketinget, vil styrke den offentlige debat og den folkelige debat. Ja, gid det var så vel. Der er måske 1/5 af Folketingets medlemmer, der aktivt deltager i Europadebatterne. Der er småt besat på tilhørerpladserne; det skal ikke være nogen kritik af dem, der er mødt op. Statsministeren sagde, at man dårlig kunne åbne sin avis, uden at der var indlæg om EF-forhold. Det er klart, det kan man ikke, men det foregår alt sammen på et meget højt teknisk niveau, og der er fremmedord, der er forkortelser, som er fuldstændig indforståede. Hvordan skaber man en folkelig debat om subsidiaritetsprincippet, som udenrigsministeren har lært at sige nu, om Ecofin, om Eurofed, om ØMU, om EMS, om konvergens, om faseovergange og om kommunautære beslutningsprocedurer? Der er et meget stort folkeligt problem her.

Alle indlæggene i dag har haft forskelligt kalorieindhold og forskellig næringsværdi og forskellig fordøjelighed. Mange næringsrige retter ville have vundet i fordøjelighed ved at blive behandlet i en sproglig trykkoger. Det er vigtigt for opbakningen af den folkelige forståelse, at vi ikke indkapsler alt i panser af indforståede udtryk, og vi er meget slemme til det herinde.